

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **M. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRPB-67158-14/ČJ-2020-060022-Z

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna právního zástupce Mgr. Ladislava Barty, advokáta se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava ve výši 6 800 Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně na účet zástupce žalobce, č. účtu: 2114899404/2700 do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRPB-67158-14/ČJ-2020-060022-Z (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o

zajištění žalobce podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) ve spojení s ust. § 129 odst. 1 a 3 téhož zákona na 31 dnů, tj. od 1. 4. 2020 do 1. 5. 2020.

2. Žalobce byl zajištěn napadeným rozhodnutím za účelem předání do příslušného členského státu EU k posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země či osobou bez státní příslušnosti (dále jen „nařízení Dublin III.“).

Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve shrnula skutkový stav věci. Žalobce byl zajištěn dne 1. 4. 2020 při kontrole Policie ČR v poli u obce Pustiměř. Nepředložil žádný doklad, který by ho opravňoval pobývat v ČR. Ze systému EURODAC bylo zjištěno, že jeho otisky prstů se shodují se záznamy ID RO1TM001T2003060858 (Rumunsko). V rámci podání vysvětlení dne 2. 4. 2020 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Alžírsko, asi před 5 měsíci letecky vycestoval z Alžíru do Turecka, do města Širi Ibla, kde byl 4 dny. Vycestoval společně s bratrancem Boughanem Nassim, který byl společně s ním tohoto dne zadržen. Po 4 dnech pobytu v Turecku pěšky překročil hranice z Turecka do Řecka, neví, na jakém místě to bylo. Toto bylo asi před 2 měsíci. V Řecku byli napadeni nějakým Pákistáncem a poté byl ošetřen ve městě Kamara Rotondo. Potom cestovali pěšky z Řecka do Albánie. Tam byli asi 2 týdny. Poté šli opět pěšky z Albánie do Kosova a dále do Srbska. Poté opět pěšky, dne 3. 3. 2020, přešli státní hranice ze Srbska do Rumunska. V Rumunsku byli po celou dobu, až do včerejšího dne (1. 4.), kdy někde u města Arad, kolem půl třetí ráno, nastoupili do kamionu. Byl to kamion, ze kterého dnes (1.4.) utekli. Při pobytu v Rumunsku je kontrolovala policie, neměli žádné doklady, proto je převezli na policii, tam jim sejmuli otisky prstů a dali jim nějaký dokument, který má ve svých věcech. S tímto dokumentem šli do kempu, z kterého potom utekli na parkoviště, kde nastoupili do kamionu. Do vozidla vlezli bez vědomí řidiče a po celou dobu jízdy je nikdo nekontroloval. Řidič o nich nevěděl. Po celou cestu spali, a když se probudil žalobce, díval se na navigaci, kde jsou. Zjistil, že nejsou v Rakousku, kam chtěli jet, tak vylezl z auta a bouchal na řidiče, který na nějaké benzinové stanici zastavil, a oni z kamionu utekli. Poté je zadržela policie. Jeho cílem bylo Rakousko, kde chtěl požádat o azyl a najít si práci. Žádal o azyl v Rumunsku. Kdyby tam nepožádal o azyl, tak by ho automaticky vrátili do Alžíru. Rumunsko opustil, neboť chtěl jet do Rakouska požádat o azyl. Cítí se zdrav, žádné příznaky v souvislosti s nákazou COVID-19, nemá. V žádném případě se do Rumunska vrátit nechce.
4. Žalovaná konstatovala, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR. Jelikož je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v některých členských státech EU, jsou zde důvody pro zahájení tzv. dublinského řízení.

5. Žalovaná pak shrnula obsah relevantní právní úpravy obsažené zejména v ust. § 125 a § 129 ZPC, jakož i čl. 18 a 28 nařízení Dublin III. a uvedla, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť tento naplnil hned několik objektivních kritérií svědčících o vážném nebezpečí útěku podle § 129 odst. 4 ZPC (nelegální vstup a pobyt na území ČR, neochota vrátit se do Rumunska, cílem cesty je Rakousko coby členských stát EU). Žalobce dal tedy najevo, že nebude vyčkávat v ČR do doby, až bude předán do příslušného členského státu, a že také nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území ČR.
6. Dále se žalovaná zabývala otázkou, zda postačuje uložení mírnějších opatření ve smyslu ust. § 123b ZPC, anebo nikoliv. Dospěla k závěru, že žalobce nemá ani adresu místa pobytu, ani adekvátní finanční prostředky, takže vzhledem k hrozícímu zmaření účelu dublinského řízení žalovaná uzavřela, že nejsou podmínky pro uložení zvláštního opatření.
7. Žalovaná také zkoumala, zda je předání žalobce v dublinském řízení potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. K tomu dovodila, že tomu tak není, neboť žalobce netvrdil žádné rodinné či obdobné vazby na území ČR a ani takové okolnosti nebyly zjištěny.
8. K otázce systematických (systémových) nedostatků v azylovém systému přijímajících členských států žalovaná uvedla, že ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, ani Soudní dvůr EU či české soudy aktuálně nepožadují, aby se členské státy zdržely transferu žadatelů do Rumunska, žalovaná zjišťovala též veřejně dostupné informace v databázi AIDA či Human Rights Watch. Dále žalovaná vycházela z informací AESO a nevládní organizace Generatie Tanara Romania, která spolupracuje s UNHCR. Kromě toho žalovaná poukázala na statistiky dublinského řízení dle databáze EUROSTAT za rok 2015 a na výsledky tzv. „rekolací“ uprchlíků z Itálie a Řecka. Stran aktuálního stavu rumunského azylového systému žalovaná poukázala na podkladovou Informaci OAMP ze dne 2. 9. 2019.
9. Co se týká Rumunska a otázky tzv. systémových nedostatků v jeho azylovém systému, žalovaná odkázala mj., že Rumunsko, jakožto členský stát Evropské unie, je v azylové proceduře povinno dodržovat minimální standardy ochrany základních lidských práv stanovené jak unijním, tak i mezinárodním právem. Správnímu orgánu není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR či jiný ústřední orgán státní správy nebo některý z výkonných orgánů Evropské unie, vydal závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo, že Rumunsko tyto minimální standardy ochrany základních lidských práv nedodržuje. Rovněž není správnímu orgánu znám žádný rozsudek Soudního dvora EU, Evropského soudu pro lidská práva či některého českého soudu, z něhož by bylo jednoznačně patrné, že by v Rumunsku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Pokud je žalované známo, tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky aktuálně nepožaduje, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Správní orgán vycházel dále z výpovědi žalobce ze dne 2. 4. 2020, v níž jmenovaný neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by se nemohl vrátit zpět do

Rumunska, resp. na základě kterých by bylo možno usuzovat, že mu v Rumunsku hrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

10. Z uvedených důvodů vyhodnotila žalovaná možnost předání žalobce do příslušného členského státu jako reálnou a uskutečnitelnou v době trvání zajištění. Délka doby zajištění byla stanovena vzhledem k úpravě v nařízení Dublin III. a § 125 odst. 1 ZPC na 31 dnů, a to i s přihlédnutím k judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 11/2015).

Žaloba

11. V žalobě proti napadenému rozhodnutí doplněné ustanoveným zástupcem žalobce uvedl následující žalobní body.
12. V napadeném Rozhodnutí žalovaná uvádí, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku a lze předpokládat, že kdyby žalobce nebyl zajištěn, opustil by území České republiky a pokračoval by do Rakouska, které bylo jeho cílem.
13. Žalobce namítl, že předání do Rumunska za účelem pokračování řízení o mezinárodní ochraně právě v Rumunsku je nepřípustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém systému jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřípustným.
14. Navíc v současné době, v níž je Rumunsko zásadním způsobem zasaženo pandemií viru COVID-19, se žalovaná vůbec nezabývala tím, že v Rumunsku hrozí žalobci nebezpečí nákazy tímto virem. Tuto skutečnost zcela opomenul, a to i přes to, že Rumunsko je silně postižené epidemií. Nákaza v Rumunsku má stoupající tendenci a v uprchlických táborech, které jsou přelidněné a bojují s nedostatečným hygienickým vybavením, je riziko o to větší.
15. Žalovaná nevzala na zřetel Oznámení Mezinárodní organizace pro migraci UNHCR ze dne 10. 3. 2020, která vyzvala státy, aby všechny tranzitní cesty spojeny s uprchlíky, byly dočasně pozastaveny.
16. V rumunských uprchlických táborech jsou nepřijatelné podmínky, co se týče pokojů, koupelen a kuchyní. Tyto nedostatky se týkají zejména čistoty a nedostatku prádla či lednic. Již opakovaně veřejný ochránce práv poukázal na nedostatečné hygienické předpisy, nevyhovující sprchy a toalety. Schopnost přístupu ke zdravotnickým službám je v Rumunsku nedostatečná a zhoršována nedostatkem léků a zdravotnického zařízení. Mimo toho uprchlíci obvykle čelí zejména finančním či jazykovým bariérám v přístupu ke zdravotnickému systému. Je zřejmé, že v Rumunsku není možné realizovat základní opatření v oblasti veřejného zdraví, jako je sociální distancování, řádná hygiena rukou, dezinfikace prostorů a izolace. V tomto směru odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „*při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o*

mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti tohoto předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno jen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán, se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“

17. Žalobce poukázal na to, že právě v případě Rumunska je situace natolik vypjatá, že je povinností žalované otázkou nebezpečí nákazy a systematických nedostatků v rumunském azylovém systému posoudit z úřední povinnosti.
18. Jedním z relativně aktuálních nezávislých materiálů popisujících stav azylového řízení před vydáním napadeného rozhodnutí byl aktualizovaný report organizace Country report Romania z února 2018, jenž byl aktualizován 30. 4. 2020, a který popisuje stav k 31. 12. 2019, a je tak jednou z relativně aktuálních ucelených zpráv o situaci rumunského azylového systému.
19. Dále pak žalobce ohledně řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že dostal v Rumunsku k podpisu nějaké dokumenty, o kterých nevěděl, k čemu jsou. Dále také nebyl poučen o tom, že má povinnost setrvat až do pravomocného ukončení řízení o azylu v Rumunsku. Tato skutečnost nasvědčuje tomu, že rumunské azylové řízení nebylo iniciováno žalobcem. Postup policie vedoucí k zahajování azylových řízení, jakož i jejich průběh pak v Rumunsku provází řada problémů týkajících se kvality tlumočení a chování tlumočnicků, kterou zmiňuje i aktualizace předmětné zprávy AIDA: Je velice pravděpodobné, že žalobce tlumočnicka ani neměl a „žadatelem o mezinárodní ochranu“ je bez vlastního vědomí, patrně pouze na základě předložených, nekvalifikovaně přeložených dokumentů.
20. Ve smyslu rumunského azylového zákona má žadatel o azyl právo na právní poradenství a pomoc v azylovém řízení. Toto právo na právní pomoc však v mnohých případech absentuje a žadatelům o azyl se právní pomoci nedostává. Je to zejména z důvodu naplnění kapacity poskytovatelů právní pomoci, když se právní pomoci dostane jenom cca 60 žadatelům o azyl. Jak je známo, Rumunsko je sice podporováno v migrační politice Evropskou unií, avšak poskytnuté finance nevyužívá efektivně a žadatelům o mezinárodní ochranu se tato pomoc tedy nedostává. V případě žadatelů o azyl zajištěných v detenčních střediscích není přístup ke službám nevládních organizací pravidelně kontrolován.
21. Žalobce žádost o azyl podepsal pravděpodobně z donucení a to z důvodu, že dle rumunských zákonů mají žadatelé o azyl právo na ubytování v přijímacích střediscích až

od okamžiku zaregistrování žádosti o azyl. Jelikož se žalobce nechtěl vrátit do Alžírsko, neměl na vybranou a žádost musel podepsat, i když o azyl chtěl žádat v Rakousku.

22. Dále pak uvedl, že ze všeobecně dostupných informací a článků je zjevné, že nedostatky rumunského azylového systému způsobují, že žadatelé o mezinárodní ochranu a následně i držitelé mezinárodní ochrany nemohou řádným způsobem využívat výhody sociálního zabezpečení dle rumunského práva. Příslušné orgány sociálního zabezpečení v mnohých případech cíleně požadují doklady, které nejsou schopni žadatelé obstarat, a tak jsou jim odírány sociální benefity a čerpání potřebné sociální podpory. Problematickou se jeví též participace na integračních programech. Problémy jsou viditelné v neefektivní výuce rumunštiny, zjevné diskriminaci žadatelů a nedostatku pomoci při vyřizování běžných dokladů. Neexistuje žádný program výuky rumunštiny, jelikož v Rumunsku je nedostatek učitelů rumunštiny, kteří by vedli výuku v cizím jazyce. Diskriminace žadatelů je zjevná z chování rumunských úředníků, kteří se žadateli nejednají na stejné úrovni jako s rumunskými občany. Celkově je rumunský azylový systém neefektivní a neúčinný při využívání evropských zdrojů financování.
23. Žadatelé o azyl čelí při hledání zaměstnání řadě překážek. Mezi ně patří nedostatek znalostí rumunského jazyka, nedostatek diplomů, titulů nebo dokladů prokazujících jejich odbornost. Také jsou na ně kladeny nadměrně vysoké kvalifikační požadavky na některé pozice v porovnání s místními obyvateli. Kromě toho příležitosti zaměstnání jsou ovlivněny mírou nezaměstnanosti v okresech, kde jsou centra pro žadatele o azyl umístěna. Zaměstnavatelé se také zdráhají najmout žadatele o azyl z důvodu jejich nejisté právní situace a Rumunsko neposkytuje žádné daňové úlevy pro zaměstnance v případě, že zaměstnávají žadatele o azyl.
24. Žalobce tedy namítá, že Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení z důvodu systémových a legislativních nedostatků, přičemž v současnosti existují důvodné pochyby o tom, že předání žalobce je přípustné i s ohledem na současnou epidemiologickou situaci v Rumunsku.
25. K otázce systémových nedostatků v rumunském azylovém systému žalovaná uvedla, že žalobce během správního řízení žádné výhrady či obavy směrem k rumunskému systému nesdělil a rovněž ani z obecně známých skutečností nelze dovodit, že by Rumunsko nebylo schopno zajistit adekvátní podmínky žadatelů o azyl. Poukázala dále na tiskovou zprávu UNHCR ze dne 25. 10. 2019 o tom, že během roku se bude pořádat v Rumunsku vzdělávací program pro žadatele o azyl s názvem Poznej svá práva, během něhož budou jeho účastníci seznamováni s předpisy z oblasti práva zaměstnanosti, rumunského soudního systému, občanského a cizineckého práva, zdravotního systému, ochrany osobních údajů apod.
26. Žalovaná na základě shora uvedeného dospěla k závěru, že pro zajištění žalobce existují zákonné důvody, neboť v jeho případě zcela jednoznačně existuje vážné nebezpečí útěku. Na území ČR nehodlá setrvat, chce pokračovat v cestě, nikoliv však do Rumunska, ale do Rakouska, přestože nedisponuje žádnými doklady. Takovéto jednání zcela jednoznačně

oslabuje jeho důvěryhodnost a spolehlivost, neboť jím žalobce jasně demonstruje neúctu k právnímu pořádku a k povinnostem mu z něho vyplývajícím.

27. Ze všech z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
28. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Vyjádření žalované

29. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 5. 2020 žalovaná uvedla následující. V první řadě shrnula argumentaci žalobce a odkázala na platnou a účinnou právní úpravu zajištění za účelem předání cizince příslušnému členskému státu EU v tzv. dublinském řízení. Žalovaná k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že si byla a je vědoma svých povinností a situace panující v souvislosti s výskytem onemocnění SARS Covid-2 ve světě, a proto si předtím, než zahájila samotné řízení o zajištění žalobce, vyžádala stanovisko OAMP k aktuální situaci ohledně možnosti realizace dublinských transferů. Podle odpovědi Ministerstva vnitra (OAMP) mělo být se žalobcem zahájeno řízení o jeho přijetí zpět. Na základě této informace neměla žalovaná důvod pochybovat o možnosti realizace žalobcova předán do odpovědného členského státu EU a zahájila řízení o jeho zajištění. V této souvislosti odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu: „...smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR.“ (Usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011).
30. Ke skutečnostem obsaženým v námitce o nedostatečném posouzení reálnosti předpokladu pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU v kontextu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Evropská úmluva“), čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 3 Dublinského nařízení se již několikrát vyjadřoval ve své ustálené judikatuře NSS. V tomto směru odkázala na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 4/2018 ze dne 23. 1. 2019, v němž se uvádí:
31. „Zkoumáním stavu azylového systému jiného členského státu v řízení o zajištění se zabýval NSS v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, v němž uvedl: „V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout od 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle NSS je žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a

případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené (...) Nejvyšší správní soud doplňuje, že teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné.“

32. Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli Dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87). Tyto závěry jsou potvrzeny rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-9.
33. Zákodárce svěřil pravomoc rozhodnutí o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ministerstvu, nikoliv žalované [viz § 8 písm. b) a c) zákona o azylu].
34. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III. pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (§ 129 zákona o pobytu cizinců). Jakkoliv tedy mají orgány policie pouze pomocnou úlohu, a proto neshromažďují takové podklady jako ministerstvo, musí žalovaná při posuzování naplnění účelu zajištění vycházet z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědi zajištěných cizinců. Ve sporných situacích je pak povinna si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29).
35. V posuzovaném případě žalobce při podání vysvětlení nesdělil, že by měl jakékoliv výhrady k některým členským státům v otázce jejich azylového systému. Důvodem jeho vycestování s cílem dostat se do Rakouska a tam požádat o azyl, byly špatné ekonomické podmínky v zemi původu. Jelikož žalobce žádné výhrady či obavy nesdělil, vycházela žalovaná především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých plynulo, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech např. v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení).
36. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci správního řízení žádné námitky neuváděl a z obecně známých informací ani úřední činnosti žalované nic nenasvědčovalo tomu, že by v Rumunsku, jakožto státě předání, k systémovým nedostatkům docházelo, nebyla žalovaná ani povinna dle rozsudku rozšířeného senátu NSS úvahu do odůvodnění výslovně zahrnout. Přesto tak stručně nad rámec své povinnosti učinila. Popsala jak rumunský

azylový systém (a situaci v Rumunsku obecně) posoudila a závažné systémové nedostatky neshledala.

37. Žalovaná v otázce posouzení reálnosti předpokladu pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU, v tomto případě do Rumunska, zcela dostala svým povinnostem a její závěry ohledně neexistence rozporu mezi případným předáním žalobce do Rumunska a čl. 3 Dublinského nařízení uváděné v žalobou napadeném rozhodnutí jsou ve smyslu shora popsanych hledisek naprosto dostatečné.
38. Žalovaná uvedla, co je jí ohledně rumunského azylového systému obecně známo z její činnosti, žalobce během správního řízení žádné výhrady či obavy směrem k rumunskému azylovému systému nesdělil a rovněž tak nelze z obecně známých skutečností dovodit, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelů o azyl. O této skutečnosti konečně vypovídá zpráva ze dne 25. 10. 2019, ve které je uvedeno, že v rámci přesídlovacího programu STARRT III, na kterém participuje např. organizace IOM, Rumunský generální inspektorát pro imigraci a Schottener Social Services Foundation, bylo v říjnu roku 2019 přesídleno do Rumunska 42 osob z celkového počtu 109 uprchlíků ze Sýrie, kteří mají být do Rumunska v rámci uvedeného programu přesídleny. Dále z tiskové zprávy UNHCR ze dne 9- 12. 2019 vyplývá, že UNHCR ve spolupráci s rumunskou Národní radou pro uprchlíky bude během roku 2020 pořádat vzdělávací program pro žadatele o azyl.
39. Žalovaná tedy na základě všeho dosud uvedeného dospěla k závěru, že pro zajištění žalobce existují zákonné důvody, neboť v jeho případě zcela jednoznačně existuje vážné nebezpečí útěku.
40. Ze **správního spisu** žalované krajský soud zjistil následující skutkový stav. Podle úředního záznamu ze dne 1. 4. 2020 proběhlo policejní pátrání po uprchlých utečencích z kamionu parkujícího na čerpací stanici MOL při D46 u obce Pustiměř, okres Vyškov. Následně v poli byli zadrženi 4 muži, z nichž jedním byla osoba žalobce. Z databáze EURODAC vyplývají k osobě žalobce ztotožněné dle otisku prstů záznamy ID RO1TM001T2003060858 (Rumunsko). Se žalobcem bylo provedeno podání vysvětlení dne 2. 4. 2020, o němž vypovídá protokol zpracovaný téhož dne, jehož obsah je uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména z něho vyplývá, že v Rumunsku mu byly na policii sňaty otisky prstů, v Rumunsku požádal o azyl, neboť jinak by ho vrátili zpět do Alžírsko. V Rumunsku dostal nějakou kartu a dokumenty, neví však, k čemu to je. Rumunsko opustil proto, že se chtěl dostat do Rakouska. V České republice zůstat nechce, nikoho zde nemá. Nemá žádné finanční prostředky. Do Rumunska se vrátit nechce, cítí se zdráv.
41. Žalovaná si vyžádala přípisem ze dne 2. 4. 2020 vyjádření Ministerstva vnitra k otázce, zda bude se žalobcem zahájeno řízení o přemístění, přičemž podle přípisu Ministerstva vnitra, oddělení Dublinského střediska je potvrzeno, že v případě žalobce bude odeslána žádost do příslušného členského státu o přijetí zpět. Ve správním spise je založena Informace OAMP „Rumunsko“ ze dne 2. 9. 2019 týkající se azylového systému Rumunska (řízení o

mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu).

42. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. platí, že „členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle čl. 28 odst. 1 nařízení Dublin III. platí, že „[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit 1 měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do 2 týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzetí nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné a nejpozději do 6-ti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě 6 týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“
43. Podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. 1. 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
44. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje **vážné nebezpečí útěku**. Za **vážné nebezpečí útěku** se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie 37), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie 37) nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za **vážné nebezpečí útěku** se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo

použitelným předpisem Evropské unie 37) přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

Posouzení věci krajským soudem

45. Žaloba **není důvodná.**
46. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci.
47. Žalobce tvrdí, že jeho předání do příslušných členských států EU je krajně nepravděpodobné či dokonce nemožné, a to vzhledem ke stávající situaci způsobené pandemií koronaviru SARS CoV-2 způsobujícího nemoc Covid 19. Krajský soud v první řadě podotýká, že je mu známo z úřední činnosti, že řada členských států EU přistoupila v důsledku tohoto stavu k zastavení tzv. dublinských transferů (kupř. SRN). Nicméně na úrovni EU nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by znemožňovalo obecně dublinská přemístění provádět. Soudu je rovněž známo, že Evropská komise vydala pod zn. C(2020) 2516 doporučující materiál s názvem COVID 19-COMUNICATION FROM THE COMMISSION – „COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, v němž v zásadě doporučuje, aby členské státy pokračovaly v provádění dublinského nařízení. Zároveň je povinností členských států zvážit, zda situace v přijímacím členském státě je takového rázu, aby umožňovala předání cizince či více cizinců bez zásadnějšího významného zatížení zdravotního systému daného státu. Soudu není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o zastavení provádění dublinských transferů po dobu trvání nouzového stavu či souvisejících opatření na ochranu veřejného zdraví.
48. Krajský soud tedy nesouhlasí s tvrzením žalobce, že již v první fázi zajištění by správní orgán měl vycházet z toho, že zajištění nepovede k cíli, neboť cizince nebude možné předat ve lhůtách stanovených dublinským nařízením. Je samozřejmě možné, že taková situace skutečně nastane, a to nejen v důsledku pandemie koronaviru, ale také v důsledku příp. neakceptace žalobce příslušným členským státem (Rumunsko) či jiných důvodů. Tyto skutečnosti však nelze v prvotní fázi zajištění předvídat. Princip potenciality naplnění účelu zajištění se tedy projevuje v pravděpodobnostním úsudku správního orgánu vzhledem k podmínkám fungování dublinských transferů. Pouze prima facie zřejmá nepravděpodobnost realizace účelu zajištění má za následek nesplnění zákonných podmínek pro aplikaci tohoto institutu.
49. Taková situace v předmětné věci nenastala, neboť žalovaná si ještě před vydáním napadeného rozhodnutí opatřila vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 2. 4. 2020 jako kompetentního orgánu v otázce, zda bude se žalobcem zahájeno dublinské řízení o přijetí zpět. Tím podle názoru krajského soudu v této fázi splnila svou povinnost zvážit účel zajištění a jeho uskutečnitelnost. Nebylo však jejím úkolem dále predikovat, co se v průběhu dublinského řízení přesně stane.

50. Pokud jde o stanovení délky doby zajištění od okamžiku omezení osobní svobody (1. 4. 2020) do 1. 5. 2020, toto činí jeden celý měsíc (31 dnů). Samozřejmě není možno předpokládat, že by již v této lhůtě došlo k přemístění žalobce, ale účelem této lhůty je dát prostor Ministerstvu vnitra k získání souhlasu (explicitního či implicitního) s přijetím žalobce zpět. V určení délky doby zajištění krajský soud nespatřuje také žádné pochybení.
51. K dalšímu žalobnímu bodu uvádí pak následující argumentaci. Žalobce namítá, že žalovaná nezohlednila systémové nedostatky v Rumunsku z hlediska závazných standardů SEAS. Žalobce namítá, že žalovaný správní orgán nepostupoval dle čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Dublinského nařízení, když neposoudil faktickou situaci v Rumunsku. K tomu krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu založeno na poměrně srozumitelné argumentaci a je i podrobně zdůvodněno, jakým způsobem žalovaná hodnotila otázku systémových nedostatků v členském státě, který bude v dublinském řízení oslovený k přijetí žalobce zpět. Konkrétně k situaci v Rumunsku soud uvádí, že je povinností žalované ve vztahu ke kandidátu na přijímající stát provést hodnocení eventuálních systémových nedostatků, jejichž existence by mohla vyloučit realizaci i přemístění cizince.
52. Pokud žalobce namítal, jakým způsobem žalovaná pracovala se zdroji pro své posouzení otázky existence systémových nedostatků v Rumunsku, krajský soud je toho názoru, že žalovaná poměrně jasně označila podklady pro svou úvahu. Nedostatky v hodnocení těchto podkladů (tzn. vysvětlení jednotlivých dílčích závěrů plynoucích z jednotlivých citovaných zpráv) sice lze spatřovat, ovšem žalovaná je překryla souhrnným konstatováním, že z uvedených podkladů neplynou poznatky, které by zavadávaly důvod k závěru o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Žalovaná poměrně podrobně vysvětlila argumentaci statistickými údaji o vytíženosti azylového systému Rumunska v posledních letech, přičemž její úvahu per argumentum a maiori ad minus (poměřeno k množství migrantů v letech 2015 a 2016 a nyní) lze považovat za rozumnou a logickou.
53. Žalobce sám navíc připustil, že Rumunsko má „dobrá čísla“, tudíž v současné době nelze dovodit, že by jeho azylový systém byl zásadně přetížený. Z hlediska argumentace předpovídající další nepříznivý vývoj nelze požadovat po žalované, aby se v tomto kontextu v rozhodnutí o zajištění problémem systémových nedostatků zabývala, neboť rozhodující je pro ni skutkový stav zjištěný k datu vydání rozhodnutí. Základní informace k rumunskému azylovému systému jsou obsaženy ve zprávě Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 9. 2019, která podrobně popisuje fungování rumunského azylového systému a lze ji považovat i za poměrně aktuální. Tato zpráva je založena ve správním spise a v kostce referuje o přijímacích podmínkách v Rumunsku, počtech žadatelů a kapacitách ubytovacích zařízení, pravidlech vedení azylového řízení a v neposlední řadě o dublinském řízení. Vychází mj. také ze zprávy AIDA a Country Report Romania z února 2019.
54. Ani žalobcem namítané nedostatky v hygieně a ubytování v azylových střediscích nevypovídají podle krajského soudu o existenci závažných systémových nedostatků v rumunském azylovém systému, ani o přetíženosti tamějších uprchlických ubytovacích

kapacit. Stran dokumentovaných kritizovaných podmínek lze poukázat na hodnocení Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, které vyznívá tak, že „rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoliv stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možno posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“

55. Totéž hodnocení lze vztáhnout k většině žalobcem vytýkaných problémů, k nimž má v Rumunsku docházet, tedy především údajné chyby v tlumočení v pohraničních centrech, právo na právní pomoc (které i podle této zprávy v nezbytném rozsahu zajištěno je) a využívání benefitů sociální pomoci či integračních programů pro cizince. Krajský soud ve vztahu k Rumunsku uzavírá, že v současné době nejsou důvodné pochybnosti o tom, že by měly v tomto členském státě existovat tzv. systémové nedostatky v azylovém systému (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, dostupný na www.nssoud.cz).
56. Nicméně krajský soud (a to opakovaně) ve své judikatuře hájí stanovisko, že na žalovanou nelze přesouvat důkazní břemeno ohledně jednoznačného prokázání neexistence systémových nedostatků v příslušném členském státě EU, kam má být cizinec předán (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, dostupný na www.nssoud.cz). Uvedený nedostatek by znamenal zásadní vadu rozhodnutí o předání cizince a určení příslušného členského státu EU v dublinském řízení, avšak nikoliv v „jednoukonovém“ řízení o zajištění cizince, kde funguje snížený důkazní standard, přičemž cizinec nemá žádnou možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit či navrhnout jejich doplnění.
57. V souhrnu k otázce vyhodnocení systémových nedostatků tedy krajský soud uvádí, že závěry žalované jsou přiměřeně podložené citovanými zprávami, jejichž podrobnost odpovídá účelu posuzování těchto skutečností v řízení o zajištění. Tyto závěry jsou rovněž v souladu s relevantní a poměrně nedávnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to zejména rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-25 a dále ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, dostupné na www.nssoud.cz. Žalobce sám ani při podání vysvětlen netvrdil, že by se stal obětí nelidského zacházení či extrémně špatných podmínek v Rumunsku.
58. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
59. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník řízení, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti

nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, přičemž se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

60. V tomto řízení byl žalobce k ochraně jeho práv ustanoven právní zástupce, advokát Mgr. Ladislav Bárta, který má právo na zaplacení odměny za provedenou právní službu. V tomto případě, a vyplývá to i z vyúčtování a odměny právního zástupce, se jedná o odměnu za 2 úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a sepisu podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč a odměna za 1 úkon právní pomoci tak činí dle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3 100 Kč a dále paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za 2 úkony právní služby po 300 Kč, tedy celkem 3 800 Kč. Tato odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.